

Thời sự Chính trị
Chủ đề: Thu đi vắng
Tác giả: Phan Văn Song
2017-09-15: Thu này vọng nhớ thu xưa

Nhìn những mùa Thu qua, kiểm điểm những ác tính của Việt Cộng

*Thu năm nay, đã trên 40 Thu rồi, miền Nam đã bị Việt Cộng cưỡng chiếm!
Thu năm nay, đã trên 70 Thu rồi, cả nước Việt Nam đã bị Việt Cộng lường gạt cưỡng chiếm!*

42 năm cưỡng chiếm Nam Việt và thống nhất lãnh thổ, là cưỡng chiếm tất cả nước Việt Nam nói cho đúng chữ! Đó, là làm đúng chỉ thị mục tiêu chiến lược xâm lăng của Cộng sản Quốc Tế mà Hồ chí Minh và đảng cộng sản Việt Nam lãnh nhiệm vụ làm tên tay sai, làm bọn lính đánh thuê.

Hãy nghe, hãy đọc Lê Duẩn:

“Ta đánh miền Nam là đánh cho Liên Xô cho Trung Quốc...”. Câu này cũng được đảng cộng sản Việt Nam hãnh diện, viết bằng chữ vàng trên bảng đỏ xôm tụ trên công vào mộ Lê Duẩn. Đó đã là chứng minh:

Rõ ràng cộng sản Việt Nam không chối cãi, lại còn hãnh diện, xem là một kỳ công, đã công răn cắn gà nhà, Hán hóa dân tộc Đại Việt, mở rộng lãnh thổ cộng sản Quốc tế về phương Nam cho tập đoàn thực dân đế quốc cộng sản Nga-Tàu. Hãy nghe Tố Hữu:

Cho Đảng bền lâu, cùng rập bước chung lòng Thờ Mao Chủ Tịch, thờ Sút-ta-lin bất diệt!

Mù quáng tuân hành lệnh của một chủ nghĩa bành trướng ngoại lai, vô tổ quốc và phi dân tộc, nên bàn tay của Hồ chí Minh và bọn cộng sản Việt Nam đã không ngần ngại dính đầy máu tươi của toàn thể đồng bào Đại Việt trong các chiến dịch tàn sát hàng triệu dân lành vô tội (nhứt là ở Miền Bắc) để đi đến mục tiêu “vô sản hóa” mà cộng sản quốc tế đã ấn định.

Máu của người dân Việt Nam đã chảy thành sông, xương của đồng bào Đại Việt đã chất thành núi, ngay từ lúc Hồ chí Minh xuất hiện (1931) cho tới ngày 30/4/1975, và cho cả tới ngày nay!

1. 1931

Ngay những ngày đầu, khi các chi bộ cộng sản đầu tiên xuất hiện và Sô Viết Nghệ Tĩnh được hình thành... chỉ trong vòng mấy tháng thôi, và trong một không gian nhỏ bé chỉ mấy thôn xã thôi, mà cộng sản đã bắt đầu, điên cuồng, dùng mã tấu và cuộc xéng, giết đã hơn vài trăm người, mà họ bị kết án nào là “địa chủ”, nào là phú nông, nào là cường hào, ác bá, v.v. rồi! Khiến cho bao nhiêu nông dân đang sống an lành phải bỏ nhà cửa ruộng vườn “chạy đi tỵ nạn” khắp nơi trong các tỉnh lân cận. Cuộc “bỏ phiếu bằng chân” đầu tiên ở Việt Nam đã bắt đầu!

2. Mùa Xuân 1945

Hồ Chí Minh và Đảng cộng sản dưới cái gọi là “Mặt Trận Việt Minh” và nhơn danh cái chiêu bài “Giải Phóng Dân Tộc”, ra lệnh “ám sát” hay xử tử công khai (qua tòa án “cuội” nhơn dân) những người mà cộng sản quy tội là Việt gian, địa chủ, quan lại, để độc nhưt chống Pháp và yêu nước.

Lúc bấy giờ Đông Dương cộng sản Đảng còn yếu kém (có khoảng 5000 đảng viên). Hồ chí Minh cần có nhu cầu phải độc chiếm vai trò lãnh đạo toàn dân trong giai đoạn cướp chánh quyền sắp tới khi Nhật Bản tuyên bố đầu hàng. Mục tiêu là phải ruồng bắt giết thủ tiêu tất cả những đảng phái quốc gia như Đại Việt, Việt Quốc, v.v. mà họ gán cho tội là thân Nhật, thân Tàu (Tàu Tưởng Giới Thạch), là Việt gian, là phản quốc, là phản động, v.v. Hồ chí Minh lợi dụng thời gian tranh tối tranh sáng - sau khi Nhật đã đầu hàng và trước khi quân đội Đồng Minh từ các nước Anh, Pháp và Trung Hoa Dân Quốc đến giải giới quân đội Nhật - để gia tăng thanh toán các đối thủ gọi là các “thế lực thù địch” (không ưa xã hội chủ nghĩa) và các giai cấp thù địch (không phải là vô sản bản nông). Thanh toán vừa âm thầm vừa công khai. Các nhà trí thức ôn hòa như cụ Bùi Quang Chiêu và các chánh trị gia thiên hữu như cụ Phạm Quỳnh... nhà văn Khái Hưng, đã là dĩ nhiên rồi, và ngay cả các lãnh tụ Đệ Tứ Quốc Tế (tróskít [Leon Trotsky]) cùng phái tả với họ, như Phan Văn Hùm, Tạ Thu Thâu, Trần Văn Thạch... cũng không thoát khỏi bàn tay khát máu của Hồ chí Minh và đồng bọn.

Tất cả đều cho thấy rõ Hồ chí Minh nhằm độc chiếm thế lãnh đạo cho cộng sản đê tam quốc tế, bắt chấp quyền lợi của dân tộc, của đất nước với chủ trương “Giết lầm còn hơn bỏ sót”.

3. Mùa Thu 1945

Ngày 19/8/1945 cướp được chánh quyền, Hồ Chí Minh ngoài mặt, tỏ ra nhượng bộ các tổ chức quốc gia đang chống Mặt Trận Việt Minh. Hồ giải tán Đảng cộng sản, thành lập Đảng Lao Động. Đây là mưu kế, để cho các đảng viên cộng sản dễ dàng tiếp tục âm thầm xâm nhập sâu vào quần chúng với chủ nghĩa Mác-Lê, và âm thầm tiêu diệt các phần tử quốc gia thù địch, để độc chiếm quyền hành.

Các cuộc tàn sát, thường về đêm, trong nội ngoại thành Hà Nội (chiến dịch “Phản Đế”) trong suốt giai đoạn Hồ củng cố quyền lực, đến ngày được ký Hiệp ước Sơ Bộ với Pháp. Nhờ đó, họ có quyền có mặt tại Đông Dương, và Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa được Pháp thừa nhận trong Liên Bang Đông Dương thuộc Pháp.

Nhưng ngay liền sau đó, thì cộng sản Việt Nam thực hiện chủ trương tiêu thổ kháng chiến (phá sạch, đốt sạch) bắt đầu từ Hà Nội, để rút về các chiến khu kháng chiến. Bởi vì thực chất Hiệp ước Sơ Bộ cũng chỉ là một phương tiện chánh trị nhất thời cho cả 2 bên cả Việt lẫn Pháp mà thôi. Trong giai đoạn này, Hồ chí Minh ra sức ve vãn mọi thành phần xã hội, nên đã đề ra những khẩu hiệu đoàn kết chống Pháp để lôi kéo giới trí thức, tiểu tư sản, phú nông và cả địa chủ nữa. Thời gian này, Hồ chưa dám mạnh tay vì quyền hành chưa được củng cố.

Nhưng 4 năm sau, năm 1950, khi quyền hành đã được tạm vững chắc trong vùng giải phóng, Hồ Chí Minh bèn thay đổi chánh sách, quyết liệt hơn, sắt máu hơn, trong chiến dịch “Phản Phong” -- với khẩu hiệu “Tích cực Phản Phong, song song Phản Đế” - chủ đích “gây căm thù” giữa dân chúng, giữa các giai cấp, từ nay, tiêu diệt trí thức, địa chủ và “kẻ thù phản động”. Một kỷ nguyên khủng bố mới, công khai, ghê rợn, hãi hùng, ở Miền Bắc. Phong trào Cải Cách Ruộng Đất!

4. Cải Cách Ruộng Đất

Nhằm bần cùng hóa nhơn dân, biến Việt Nam trở thành một xã hội bần cố nông, theo lệnh của Staline và Mao Zedong, Hồ bắt đầu phong trào “cải cách ruộng đất” bằng hai sắc thuế: thuế nông nghiệp và thuế công thương nghiệp, căn cứ trên sự ước định của Đảng cộng sản, xong, giả đưa ra cho “nhân dân bình nghị” cho đúng với hình thức dân chủ! Thêm trò tổ chức cho bọn cò mồi phát biểu, tăng thêm mức thuế! Dân chúng đều phải cố gắng nộp thuế. Ai không đủ tiền, không đủ thóc, phải bán tư trang hay vật dụng trong nhà để nộp cho kịp thời hạn. Nông dân, thì phải bán cả trâu bò đi mua thóc cho kịp nộp (mùa sau thì tự mình phải kéo cày thay trâu). Làm công nghiệp thì có người phải bán cả máy khâu, máy dệt, thương gia thì phải chạy bán nhà, bán phố).

Như vậy còn đỡ hơn thành phần “bóc lột” mà cộng sản đang nhắm vào. Đó là thành phần phụ trội, và hàng chục thứ nghĩa vụ khác như “tuần lễ vàng”, “đảm phụ quốc phòng”, v.v. làm cho không một người dân nào chạy thoát khỏi cảnh bần cùng nghèo đói.

Dưới sự chỉ đạo trực tiếp và sát sao từng giờ của bọn cán bộ “Trung Quốc vĩ đại”, chỉ riêng đợt “thuế nông nghiệp và công thương nghiệp” thôi, ngoài trò đấu tố hằng đêm để khùng bố tinh thần dân chúng mềm nhũn đến độ khiếp nhược, Hồ chí Minh và Trường Chinh còn thẳng tay giết hằng trăm ngàn người khắp các vùng cộng sản chiếm đóng. Không một ai lọt lưới.

5. Đấu Tố Chánh Trị

Còn đúng một tuần lễ nữa là đến Tết, vào khoảng nửa đêm ngày 23 tháng chạp năm Quý Tỵ (tháng 2/1953) trống mõ nổi lên rộn rã khắp nơi, kêu gọi dân chúng tập họp. Cán bộ cho biết sẽ Tổng Kiểm Thảo Thuế, “vì đảng biết là có nhiều người ngoan cố không chịu nộp thuế, hoặc nộp không đủ số thuế đã ấn định. Đảng muốn biết “ai, và tổ chức phản động” nào đã xúi dục việc này?”

Thế là chủ tọa kêu lên từng người một để tra khảo. Những người bị gọi lên đều nằm trong sổ đen, hay danh sách “phản động” mà cộng sản đã có trong tay từ trước. Họ là nông dân thuộc đủ mọi thành phần, giàu, nghèo, có học, dốt, tiểu tư sản, phú nông, địa chủ, v.v. Không muốn bỏ sót một ai!

Hình thức tra tấn, “đấu tố”, rồi giết người còn man rợ này, được nhập cảng từ Trung cộng. Gian xảo hơn, cộng sản chỉ hướng dẫn và cổ động cho bọn cảm tình viên và nòng cốt (mà lúc nào cũng được cộng sản gọi là “nhân dân”) tiến hành công tác từ tra tấn đến đấu tố và giết người mà thôi. Nên sau này Hồ chí Minh phủ nhận trách nhiệm và đổ hết tội lỗi lên đầu “nhân dân”.

Phong trào đấu tố càng được đẩy mạnh, cộng sản càng say sưa quyết sát, đến độ không cần phải dò sổ đen nữa, muốn bắt ai thì bắt, muốn tố ai thì tố... làm sao cho đủ chỉ tiêu của đảng. Làn làn cuộc đấu tố trở nên hỗn loạn, tàn sát bừa bãi... quyết búng tận gốc mọi thành phần quốc gia, tư sản. Kể cả những anh hùng kháng chiến, hay những người đã tích cực đóng góp công của cho đảng trong những năm kháng chiến (xem phim “Chúng Tôi Muốn Sống”). Kể luôn cả những người dùng hàng ngoại hóa, xa xỉ phẩm!

Chỉ riêng những phong trào “Phản Đê”, “Phản Phong” “Cải Cách Ruộng Đất” và “Đấu Tố Chánh Trị”, cộng sản đã giết gần cả triệu dân Miền Bắc trước 1954. Chưa nói tới phong trào “Trăm Hoa Đua Nở” để tiêu diệt rất nhiều trí thức đã từng đóng góp không ít cho kháng chiến Việt Nam. Và cũng chưa nói tới việc đưa hằng triệu thanh niên nam nữ vào “cỗ máy xay thịt”, dưới mỹ từ “kháng chiến chống Pháp” hay “chống Mỹ cứu nước”

của cộng sản Việt Nam. (Sách Đen của ông Stephane Courtois, Giám Đốc Nghiên Cứu thuộc Trung Tâm Quốc Gia Nghiên Cứu và Khoa Học Pháp).

6. Tàn Sát Dân Miền Nam

Ở Miền Nam, Chủ Tịch Ủy Ban Hành Chánh và Kháng Chiến Nam Bộ, Trần Văn Giàu (người được đào tạo ở Moscova) cũng theo lệnh của Hồ Chí Minh mạnh tay phát động chiến dịch tàn sát. Từ Tạ Thu Thâu và hơn trăm đồng chí của ông bị càn quét và diệt gọn ở Quảng Ngãi, đến cá nhân các ông Phan Văn Hùm, Nguyễn Văn Tạo, Trần Văn Thạch, và cả Đức Huỳnh Phú Sổ (Phật Giáo Hòa Hảo), v.v., tất cả đều do bàn tay sát thủ của cộng sản khi Trần Văn Giàu tuyên bố là “cần phải trừng trị bọn việt gian phản quốc đang tập trung để phục vụ kẻ thù, bọn gây rối cho chánh phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (Việt Cộng), tạo cơ hội cho kẻ thù thực dân Pháp xâm lược nước ta”.

Mà kẻ thù đây là ai?

-Là những dân lành chất phác thẳng tắn, bạo mồm bạo miệng,

-Là những tín đồ Công giáo, Phật giáo, Phật giáo Hòa Hảo, Cao Đài, v.v. mà cộng sản cho là trước sau gì cũng phải thanh toán trên đường xây dựng thiên đường cộng sản của họ,

-Là những người trí thức “không đồng chánh kiến”, nhất là những người quốc gia cấp tiến thuộc Đại Việt Quốc Dân Đảng và Việt Nam Quốc Dân Đảng, là những người cũng đã từng bị Pháp ruồng bỏ, bắt bớ, tù đày, đàn áp dữ dội như cùng với họ, các đảng viên cộng sản vậy! Thế nhưng...

Họ là những người yêu nước, nhưng không yêu cộng sản nên bị cộng sản Việt Nam gán cho tội phản động, Việt gian, và phản quốc.

Lúc bấy giờ ở Miền Tây các thôn xóm bị đốt phá gần như mỗi đêm, tiếng kêu la than khóc dậy trời, người chết trôi đầy sông từng người, từng cặp hay từng 5, 7 người cột chung lại bằng những gập tre, trông rất ghê rợn! Cá nơn thẳng tui, người viết, lúc nhỏ đi lánh nạn ở Tân Uyên đã từng chứng kiến cảnh “thằng chông” trôi sông được bà con lối xóm vớt lên đem đi chôn.

7. Tết Mậu Thân 1968 ở Huế

Đây là cái điển hình nhứt về tánh sát nơn của Việt cộng; đối với dân lành Tết Mậu Thân (1968), lợi dụng thời gian hưu chiến, Việt cộng đã thẳng tay tàn sát dân chúng một cách vô tội vạ khắp mọi nơi nhứt là ở các tỉnh thành. Đặc biệt tại Huế, Việt cộng đã lộ rõ tánh

“cực kỳ hung, cực kỳ ác”! Người dân ở Huế không chỉ là nạn nhân của chiến tranh, mà là nạn nhân của một cuộc mưu sát. Mưu sát bằng mọi cách, bằng mọi phương tiện, không chừa một ai! Bằng các thủ đoạn dã man như khoét mắt, đập đầu, chặt đầu, chôn sống tập thể, v.v. tổng cộng hơn 5000 người chết, chỉ trong vài ngày.

Tạm Kết

Vì không thể tổng kết được, vì đất nước Đại Việt ta, còn một ngày do Việt Cộng cầm quyền là dân tộc Đại Việt ta còn một ngày bị đàn áp dã man, cai trị đẫm máu, cái ác, cái chết vẫn sẽ đến hằng ngày.

Theo một thống kê mới nhứt của Việt Cộng, việc “giải phóng Miền Nam”, Miền Bắc có khoảng 3 triệu người thương vong (chỉ trong vòng từ 54 đến 75). Bom đạn vô tình, nên con số thiệt hại về nhân mạng này dù sao cũng được coi là nạn nhân của chiến cuộc.

Bom đạn của “thực dân Pháp” hay của “đế quốc Mỹ” có thể gây ra con số chết chóc đau thương của hằng triệu nông dân vô tội ở Miền Bắc, hay cảnh tan nhà nát cửa của hằng triệu gia đình nông dân không cảm sung này? Còn những nạn nhân của các phong trào Phản Đế, Phản Phong, Cải Cách Ruộng Đất, Đấu Tố Chánh Trị, Chống Xét Lại, Trăm Hoa Đua Nở và Nhân Văn Giai Phẩm, v.v. có phải ở Miền Bắc không? Vậy con số tử vong không nhỏ này, đã chết một cách âm thầm, tức tưởi, tủi nhục và uất ức này, ta phải tính sổ cho ai đây? Cho Pháp? cho Mỹ? cho Liên Xô? Trung Cộng? Hay cho Hồ chí Minh và đảng cộng sản Việt Nam? Hỏi tức là đã trả lời rồi vậy!

Thật đúng như cộng sản đã từng tiên liệu cho bọn đảng viên của họ - và chỉ riêng cho đảng viên mà thôi! Vì chúng đã “... chúng ta đốt hết, đập phá hết, giết hết, để xây dựng một xã hội gấp 1000 lần đẹp hơn!”. Cũng đúng như Tố Hữu đã diễn tả:

***Giết! Giết nữa! bàn tay không ngừng nghỉ
Cho ruộng đồng lúa tốt, thuế mau xong
Cho Đảng bền lâu, cùng rập bước chung lòng
Thờ Mao Chủ Tịch, Sít-ta-lin bắt diệt!***

Bài thơ này nói rõ ác tính của cộng sản. Rõ ràng cái bất hạnh? Cái khổ nạn? của dân tộc ta, của đất nước ta, có một lũ người như chúng hấn đè đầu đè cổ và buộc tôn thờ Mao, thờ Xít-ta-lin bắt diệt!

Đau! Hòn! Hận...

Xin tạm kết ở đây
Hồi Nhơn Sơn, mùa Thu thứ 37 hoài quê hương Đại Việt
Phan Văn Song

Nguồn: Internet E-mail by ddcb chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, September 15, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐIND, QLVNCH*